

MORS
BEATISSIMÆ VIRGINIS
MARIÆ.

*Belovs Rehnjof
Heppendorfiensis*

JAm dudum fuerat nati post fata superstes
Diva parens, cœlique altos spirabat amorés,
Tempore nocturno, cum plurima sydera fulgent
Cum sylvæque urbésque silent, & fessa labore
Accipiunt placidos mortalia pectora somnos
Tum pater æterno Mariæ succensus amore,
Alloquitur facië insignem & fulgentibus alis:
Fide vigil pars militiæ fortissima nostræ
Huc animum converte, atque hæc sub pectore versa:
Est urbes phœnicum inter latèque fluentem
Jordanum Regio nostris sat cognita sacris
Judæam appellant, armisque & lege potentem;
Hic claris exorta avis, varumque Ducumque
Antiquum genus, & dignis licet aucta Hymenæis
Pectoris illæsum Virgo, materque benigna
Nati unigeniti, castas hæc jussus ad aures
Affare, & pulchris cunctantem hortatibus imple:
Hactenus o Virgo terris & paupere tecto
Incoluisse sat est, tandem lux alma statuta est
Quà regnare pòlis, altoque effulgere Divum
Concilio, & sacros æternum habitare penates
Cœlicolum Rector jussit, sic ore profatus
Annuit, & totum nutu tremefecit olympum.
Mox ales Zephyris altum per inane vocatis
Carpit iter, scindit nebulas, atque aëra tranat,
Ima petens, pronusque leves vix commovet alas,
Et tandem ex alto juvenis demissus olympo
Purpureos retegat vultus, numenque professus
Incessuque, habituque, ingentes explicat alas
Ac tectis latè insuetum diffundit odorem
Mox prior hæc: oculis salve lux debita nostris

†

Jam

Jam pridem notum cœlo jubar, optima Virgo
 Cui sese tot dona, tot explicuere merenti
 Divitiæ superum; quidquid rectique probique
 Æterna de mente fluit: purissima quidquid
 Ad terras summo veniens sapientia cœlo
 Fert secum, & plenis exundans gratia rivis
 Omnipotens in te mentemque effudit in almana
 Vitæ finis erit: posthac super æthera, & axem
 Sydeream Virgo pia transcriberis olympo.
 Dixerat illa animum sedato pectore firmans
 Substitit, & breviter placido sic ore locuta est.
 Quod jubet omnipotens, cupit obsequiosa voluntas:
 En adsum, accipio venerans mandata tuumque
 Magne parens votum, mihi jussa capessere fas est:
 Interea properans volucer pulcherrimus alis
 Jam procul æquatis discesserat, altaque nabat
 Per loca, cum Virgo celsis in nubibus illum
 Alternantem humeros videt, atque immensa secantem
 Ventorum spatia, & jam versicolore per auras
 Fulgentem plumâ, & cœli convexa petentem
 Quem demum tali aspectans sermone secuta est:
 Magne ales, celsi decus ætheris, invia rerum
 Qui penetras, longèque & nubila linquis & Euros
 Antevolans, læto seu te felicia tractu
 Sydera, quæque suos volvuntur signa per orbis:
 Expectant redeuntem, alti seu certa reposcit
 Crystalli domus, & vitrei plaga lucida Regni
 Seu propiora vocant supremo testa tonanti
 Quâ patet in summum Regio flammantis olympi
 Teque amor & liquidis flagrans alit ignibus aura,
 I precor, & promptam testis deserto voluntam:
 Vix ea fata parens fuerat, subitoque fragore
 Intonuit polus, & de cœlo lapsa per umbras
 Stella facem ducens multa cum luce cucurrit:
 Tum Virgo exultans oculos ad sydera lætos
 Extulit, & cœlo palmas cum voce tetendit:
 Magne parens Divum, nullâ pietate favore
 Tanto digna fui, tamen hæc tua dextera præstat:
 Quare ago, me famulam sisto ad tua dicta paratam:

Hæc

Hæc ait: & sentit grassantem in corpore febriam
 Augeri, & lethum paulatim inspergere membris
 Fatales undas: tum Petrum inclamat, & ore
 Incipit hæc: tandem fines portusque tenebo
 Sydereos, mundi mea cymba evadet ab undis
 Atque ad speratam sponsi me transvehet aulam:
 Mortales ponam formas, magnoque tonanti
 Aeternum servire libet, jam nuuina paræ
 Postremo mihi fila legunt, sic fata Simonî
 Expressit lachrymas imo de pectore natas:
 Ut primum internas vocis laxavit habenas
 O si inquit fratrum cœtus spectator adesset,
 Ut mecum insoliti caperet tormenta doloris:
 Vix ea fatus erat quando (mirabile visu)
 Illico adest pia turba virum, stupefactaque circum
 Fatalem stat lege torum, dirumque recenset
 Divinæ Genitricis onus, quæ talia reddit:
 Exoptata cohors, advenit meta laborum
 Intentat libitina necem, trux Clotho propinquos
 Fert infausta pedes, ne me ergo ad celsa ferendam
 Atria, cœlicolum, postremo desere phœt; ;
 Dixerat, atque graves conata attollere vultus
 Deficit, & gemitu per partes volvitur omnes
 Interea Eois hæc spectans Phœbus ab undis
 Fata, indignantes retro convertere currus
 Opravit, frustra que suis luctatus habenis
 Quod potuit tandem, auratos ferrugine crines
 Infecit, mœstamque diu sine lumine frontem
 Cum gemitu ostendit terris, quin ipsa nigranti
 Fratris ab ore timens, & tanto concita casu
 Cinthia, cæruleo vultus obnubit amictu
 Averitque oculos, lachrymasque effudit inanes
 Ipsa parens tellus tanto concussa dolore
 Illachrymans, fessæque Deæ morientia cernens
 Lumina, crudeles terras, crudelia dixit
 Sydera, crudelem sese quod talia spectet
 Omnia sic implens luctu mœstoque ululatu
 Incipit, & duris figit simul oscula saxi
 Exclamans, quis me miseram, quis culmine tanto

Dejectam subitis involvit Virgo procellis
 Virgo animi robur, sanguis meus, unde repente
 Hæc fera tempestas, cui conquerar, horrida cruda
 Immitis nimium, trux, barbara terribilis mors:
 Dixerat hæc tellus, nec enim tolerare dolorem
 Ulteriùs potuit, nec fari plura, suumque
 Rettulic os in se propioraque manibus antra.

MORS ET ASSUMPTIO.

AUratum interea culmen bipatentis olympi
 Conscendit genitor, rerum inviolata potestas
 Læta fovens tacito sub pectore: mox jubet omnes
 Ad sese acciri superos: volat æthere toto
 Cœlicolum glomerata manus quot sydera cœlo
 Ipse sedens humeris chlamydem fulgentibus aptat
 Ingentem & cœlum pariter terrasque tegentem
 Quam quondam (ut perhibent) vigilans noctesque diesque
 Ipla suo rerum nevit natura tonanti
 Adjecitque sacræ decus admirabile tela
 Per medium, perque extremas subtegminis oras
 Immortale aurum intexens grandesque smaragdos:
 Hic postquam Aligeros gemmata sedilia cœtus
 Accepere, pater, solio venerandus ab aureo
 Infit, eo dicente Deum domus alta filescit
 Et tremefacta solo tellus, silet arduus æther,
 Tum Zephyri posuere, premit placida æquora pontus
 Ætherei proceres, nostis succumbere parcis
 Matrem unigeniti, superasque evolvere sedes
 Pectore flagranti, tantos tolerare dolores
 Ulterius mens nostra vetat, diadema decorum
 Bis senis capiat stellis, vestrosque triumphos
 Agnoscat vultu, & nostras referatur ad oras.
 Dixit, lætitiâ choreis tum forte vacantem
 Advocat (hæc magni motusque animosque tonantis
 Temperat, & vultum disculsâ nube serenat)
 Lætitiâ, quæ cœlicolum per limina semper
 Discursat, raroque imas petit hospita terras,
 Curarumque expers, lachrymasque exosa virago

Exultat, rotoque abigit suspiria cœlo
 Ut stetit ante Patrem, terrasque accedere iussa est,
 Mobilibus pictas humeris accommodat alas,
 Lenimenque viæ comites vocat, ilicet adsunt
 Jucundæ visu facies, cantusque, chorique,
 Gaudiaque, & plausus, & honestis ignibus ardens
 Rectus amor, quem nuda fides, spesque inscia luctus
 Vadentem mira unanimis pietate sorores
 Observant, sequitur mox inculpata voluptas
 Gratiaque, & niveam suadens concordia pacem,
 Cumque propinquasset portæ, quæ maxima cœlo
 Dicitur, æternumque micat radicata coruscis
 Astrorum signis, horæ properantibus alis
 Succinctæ occurrunt, queis ostia credita cœli,
 Protinus æratos impulso cardine postes
 Cum sonitu, magnoque polos quassante fragore
 Præpandunt obnixæ humeris, volat illa per auras
 Exortâ sub luce nitens: vestigia terris
 Ut primum posuit (sic Princeps iussit olympi)
 Se Mariæ immisit tectis, atque omnia latè
 Perlustrans, tacitis oculis loca, concutit alas
 Applaudens, pictosque sinus sub murice jactans
 Tunc ait excelsi decus ætheris aurea mater
 Erigere audacter, mentemque resume cadentem;
 Angelicus stat Dia chorus, stat summus olympi
 Arbiter, atque tuis diadema micantibus aptat
 Crinibus, & natus castis te amplectitur ulnis
 Hûic animam trade alma tuam, sic voce profata
 Læticia, at genitrix animum confirmat; & insit:
 Nate quis invisus matri, te tempore tanto
 Surripuit? tandemne oculos mœrore narantes
 Fessaque membra toro dulci solamine tergis?
 O mihi, suavis amor, mœror procul omnis in aura
 Secessit fugiens; animam cape nate Parentis
 Et quoties mortale genus per viscera matris
 Assiduasque preces mortemque rogaverit, alto
 Exaudi solio, moriens hæc ultima mater
 Dixerat, & manibus Jesum, complexa tenebar,
 Qui paucis hæc verba refert, quæcunque cupisti

Diva parens, nullo Rector mundi abnuet ævo
 Lætitiam spira mortalesque erue formas
 Sic fatus totum divino corpus odore
 Unxit, & ambrosiâ cum dulci nectare mixtâ
 Contigit os, fecitque Deam, dehinc inter amicos
 Astrorum plausus, & gaudia mille polorum
 Angelicosque choros cantusque per æthra strepentes
 Corpore conjunctam secum super aëra duxit
 Immortali animam applaudens, folioque Supremi
 Numinis auratâ vicinam in sede locavit
 Sydereos supra proceres sanctosque senatus
 Sub pedibusque dedit stellantia cernere claustra.
 Plaudite cœlestes genii, lætisque triumphis
 Festivum celebrate diem, sustollite voces
 Jucundum resonate melos, conjungite dextras,
 Ducite per cœlum choreas, perque atria lætum
 Clangat io, queiscunque polus stat fulgidus astris,
 Quisquis in Empyreo residet sacer incola cœlo
 Plaudat in occursum Dominæ, stellata triumphans
 Sidera, & Angelicus resonet concentibus axis:
 Est ea, sacratæ triados, cui Nuncius olim
 Optatum portavit Ave, quæ numen ab alto
 Virgineo excepit gremio, quam plurima circum
 Agmina stabatis superi, quando illa volutum
 Panniculis, quando profugum latronis ab astu,
 Quando laborantem manibus, Regni que superni,
 Præconem, quando plagas, & vulnere, spinas,
 Et genus omne mali, mortemque crucemque ferentem
 Fida vias genitrix, natum est comitata per omnes.
 Jam divina parens folio sublimis Eburno
 Cernitur, irradiat bis senis lucida stellis
 Quam scintillantes intertinxere schmarachdi
 Digna corona caput, collustrant aurea sacram
 Sceptra, manum, clarum fundit de corpore solem,
 Et toto spirat Majestas Regia vultu
 Innumeros videas volucris de stirpe ministros
 Reginæ stipare latus: non invidet ullus
 (Nam pridem cœlo cecidit telluris in unum
 Turba superba chaos) læti sed matris honore

Intentat fors atra mihi, mortemque minatur:
 Ah falci succumbo necis! ni rebus in arctis
 Adferat auxilium genitrix augusta tonantis
 Quid despero igitur; spero in te Virgo Maria
 Tu mihi præsidium, & rerum tutela mearum
 Tu clypeus columenque meum, tu certa salutis
 Anchora, tu statio tuti placidissima portus
 Magna parens, tu sola mei fiducia casus
 O adlis gressuque veni pia Virgo secundo
 Consolare inopem miserisque laboribus adfer
 Suppetias, & opem, miseri te si quæ clientis
 Tangere cura potest, oro miserere cadentis
 Sola infernales rumpis Regina catervas
 Et stygiis immittis aquis, tu sola furentes
 Et cæcas sine sole domos, diis que phalanges
 Terrenis arces patriis, dextrâque potente
 Irasque insidialque & noxia crimina cordi
 Umbrarumque patrem stygiis demergis in antris;
 Ergo age, demissi sunt hæc postrema clientis
 Vota, rebellantes carnis compesce furores
 Ignavasque faces veneris, quæque arma cupido
 In mea fata gerit, genitrix augusta retunde
 Mundique illecebris, ne fors penetralia cordis
 Obsidio teneant, aditum prohibeto profanum
 Directamque viam stygiis occludes Tyrannis
 Quæ capram rupto squallens acheronte vorago
 Infelicem animam deglutiat; aurea mater
 Exaudi gemitus ærumnosumque clientem,
 Pro quibus exactis tibi verba, gravesque labores
 Assiduasque preces, sensusque, manusque; pedesque,
 Ingeniumque, caputque, artusque, meosque lacertos
 Devoveo, & propriam trado cum sanguine vitam,
 Supremoque animam potiolem in corpore partem.

FINIS.

AD MOMUM.

Si quid habes melius Mome, probare decet

Operâ & labore HERMANNI SEBUS. *quæ*

Levinæ oppido Clivensæ Umbriæ 3 horis distant obit.